

Frå Jostein N. Berge
2312 OTTESTAD

Om Eggedal - trefningen

1
105908

Jeg har nettop lest gjennom en beretning som sto i "Vår tid" Nu. 4 i April 1946. Det dreier seg om trefningen mellom tyske politistyrker, blandet med norske skjjegere, og Milorg-styrker. Trefningen fant sted den 26. April 1945 og er ført i penn av løytnant Peter F. Holst.

Jeg har tidligere lest den samme beretning, og jeg ^{har undersøkt vidt om} vet ^{ikke om} ~~ikke om~~ ^{at dette trefningen} ~~det foreligger noen annen.~~ Jeg finner det riktig å kommentere ^{hondheve} ~~den~~ da det forekommer unøyaktigheter og feil ingen er tjent med. Jeg var selv med i trefningen - på den "gale" siden - og vet dermed noe om hva som hendte. Det er vel best for alle - både militært og historisk - å komme så nær det virkelige hendelsesforløp og det oppnådde resultat som mulig. Det har tidligere ikke vært oppportunt å stille opp i og omkring saker som har med den siste krig å gjøre, men jeg har sett ^{ny} intr- resse og vilje til objektivitet, noe jeg og mine ikke er bort- skjemt med, og stiller derfor nå med min historie. Vi på vår side har selvsagt også våre svekkelser å sloss med - men viktig erden vilje til innlevelse og forståelse hver enkelt inn- gir seg med. Jeg skal etter beste evne og skjønn forsøke å re- konstruere det som hendte. Det blir på mine premisser - og det er lenge siden dette hendte - men viljen er god, og leseren må selv trekke sine slutninger.

Sommeren og høsten 1944 melle det seg flere enn 300 ungdomer til fronttjeneste i "Den norske skjjegebataljon". Det ble 4. kompani - også kalt "NSUF-kompaniet". Dealler fleste kom fra NS.s ungdomsfylking - ledere helt opp til 40 år - og ungdomer ned til 14 og 15 år. De som ikke var fylt 16 år ble sendt hjem igjen da de ble avslørt som forunge. De kom fra alle landets kanter og ble til slutt etter diverse undersøkelser og vaks- inasjoner samlet på Mysen. Her gjennomgikk de en kort rekrut- tjeneste før de Nyttår 1945 ble delt og sendt hendholdsvis til Vikersund og Notodden. Jeg kom til Vikersund. Vi ble plassert sammen med tysk politi og skulle bistå disse under rassiaer og kontroll i deres distrikter. Omstendighetene omkring dette opp- legget i forbindelsen med den finske kapitulasjon i Sept. 1944,

er en egen historie som jeg ikke blander inn på denne. ^{Men Gustling} sendte 2 kurierer til Håmer med ^{en} ~~en~~ medvirkning til å løse tyske ardelinger under tysk kommando for å hindre at musonene skulle kjenpe mot normen hvor det ble kamp i Norge. ^{Men denne ordn.} Fra Nyttår 1945 var vi i aktivitet nesten hver dag fra vi ble ^{som ble innvilt-} vekket Kl. 04.00 om natten, til vi ble komandert i seng Kl. 21.00. ^{st. kom i} Jeg husker jeg var så nedslitt av mangel på søvn at jeg sto opp- reist og sov, når jeg en gang i blant hadde vakt i leieren. Å bli ^{(komar) ut} overrasket sovende på vakt, kunne i verste fall ende med at en ^{det ikke} ble skutt. At situasjonen var stressende mot slutten av krigen ^{finns noen} kom tydelig frem ved en hendelse som endte med at en skiløper som ^{virking} passerte utenfor leieren ble skutt. Skiløperen stoppet ikke på ^{for oss.} anrop - antagelig fordi han ikke hørte anropet - og så smalt det. ^{Det satte kopien} ^{ler te Tysker-} ^{ne i Norge} ^{den 8. mai.}

Den 26 April begynte som vanlig med vekking Kl.04.00. Etter vask, påkledning og et raskt måltid, var det oppstilling for orientering om dagens oppgaver. Jeg ble ^{med av de som skulle til Eggedal.} senere traff jeg en kammerat ^{han fortalte han} som var i politiet. ^{han fortalte han} hadde lagt grunnen til denne aksjonen ved at han som sivil hadde innfiltrert miljøet.

Jeg husker denne turen som så mange andre - humpende avgårde i små trekkfulle biler som var ombygdde personbiler til transport- vogner. Vi var lett påkledd og frøs hele tiden.

Vi var ca. 45 mann - tysk politi og norske skijegere blandet - like mange fra hver nasjon. H.S. ledet avdelingen som var delt inn i - etter hva jeg husker - 4 ufulstendige lag. Nestleder var A.B. og alle lag hadde lagfører - to norske og to tyske.

Vår bevegning besto av en tsjekkisk og en tysk mitraliøse og to kasser med gorter til hver. Hver mann hadde gevær og 30 skudd. Noen hadde pistol. Av en eller annen grunn bar jeg på en skaft-håndgranat. Når jeg nå begynner min beretning og versjon av hva som hendte, må jeg støtte meg til løytnant Peter F. Holsts notater når det gjelder tid og sted - og forøvrig kommentere hans beretning.

Peter F. Holst (heretter P.F.H.) skriver: "Kl.06.55 kommer det melding om at fienden holder på å omringe Medalen gård øverst i Nordbygda Eggedal ca. 8 km. fra vår leier."

Så vidt jeg husker var det ikke farbar vei lengere enn til Medalen. Her ble bilene parkert med vakt og vi marsjerte videre til Dammen. Før vi drog derfra, husker jeg vi var inne på en gård. Jeg husker det fordi en tysker opptrådte meget arogant og aggresivt mot gårdsfolkene der. Han forlangte mjølk - og kanskje mat - men jeg husker mjølk, som de var lite villige til å gi ham. Ingen grep inn mot hans - for meg sett - brutale fremferd, men det burde vært gjort. H.S. var ikke tilstede her - og det falt vel ikke de forulempede inn å klage til ledelsen. Innstillingen var vel den at - brutale tyskere og SS-folk var selvfølgelig det ikke var noe å gjøre med. Men tyskerne hadde nettopp mistet noen av sine - og under omstendigheter de ikke likte:

Folkene på Medalen virket skremte, men ikke verre enn at de gav uttrykk for avsky - kanskje spesielt derfor oss som ikke grep inn - og ble medskyldige. *X Jeg mener at det også ble holdt rakt over en normann i sivil (Milorgmann?) men at de frivillig eller ufrivillig lot ham stikke av. Den er oss som holdt rakt ble sterkt anklaget for forrømmelse og rike overordrede.*
P.F.H. "Kl.09.30 melder oppklaringspatroljen at fienden har passert Buinsetrene ca. 3 km. fra leieren. Alarmen skjerpes nå ytterligere. Befalet gir kara en siste "pep talk" og radio-settene slås på".

Jeg kan huske vi kom opp i høyden og så fjellene rundt oss. Jeg var vant med fjellene i Gudbrandsdalen og setrene der, og følte et stort behag. Det var blitt lyst og vi hadde gått oss varme. Krigen var praktisk talt over, og det meste av vår entusiasme var blitt dempet av uvissheten om hva fremtiden ville bringe. Men det uroet meg ikke. Jeg hadde hele tiden under krigen gått i den tro at når det hele var over, skulle vi rekke hverandre hendene til forsoning. Vi hadde felles mål.

I ettertid ser jeg det naive i disse tanker. Men de var der - og jeg var ikke alene om dem. Likevel var den hat-psykosen - som ble så sterk mot slutten av krigen - en vesentlig årsak til at jeg meldte meg til fronttjeneste. N.S.-folk som gruppe ble trakkasert misstenkeliggjort og isolert. Det er ikke min stil å ta igjen. Ikke var jeg mest utsatt heller, men her gjelder regelen om at "det du gjør mot en av mine - det gjør du mot meg".

P.F.H. "Kl.09.50 hørt skudd som syntes å komme fra etsteds sønnenfor Dammen. Det er oppklaringspatroljen som er kommet i skuddveksling med fienden. Et par serier - så blir alt stille igjen." *alarmen hit*
Hvilken fiende dette er vet jeg ikke, men det kan tenkes at Hird *- en eller* ens ~~bedriftsvern~~ var kommet, og at dette gjelder et tilfeldig sammenstøt med disse. Hirdens bedriftsvern var hva navnet sier, men mot slutten av krigen ble de satt inn i en utvidet tjeneste.

Alarmenheten var en utrykningsavdeling som ble satt inn mot frakkfjerner og sabotører. Det var menn i alle aldre fra 18 til over 50 år. Hensikten var å hindre eller fange snikmordere og sabotører. Denne hendelse fikk ikke Holst informasjon om, skriver Stranda.

Hirdens bedriftsvern

De var ikke opplært og heller ikke motivert for krigsoprasjoner. De var opplært for vakthold og vern av norske eiendomer og bedrifter. De var ikke frivillige - men innlaldt til tjenesten.

gikk mangend der a fange en mann som ble drept av de da de ble undersøkt
 Enten her eller ved en annen anledning ble en hirdmann drept *undersøkt* i lange ~~stiller~~ ~~stredets~~ ~~domstol~~ og henrettet. Hans navn var ~~terranget~~ H.K.K. og var ~~et~~ ~~stod~~ mellom ~~40~~ og 50 år. En annen ble lettere såret,

P.F.H. "Kl.10.15 observeres de første fiender. Ca. 45 av dem går over Dammen og rykker i spredt orden langsomt langs vestsiden av vannet mot 2. tropps stillinger. - Fanden heller! Der røk vårt håp om å få hele banden inn i "sekken". 2. tropp holder fredeles ilden."

Da vi kom til Dammen, hadde vi oppstilling. H. S, delte avdelingen og sendte ca. 35 mann over på vestsiden av vannet. Selv tok han ut 8 mann og avanserte parallelt med hovedstyrken på østsiden. A.B ledet hovedstyrken. Det lå igjen litt snø her og der og det var tungt å gå- Jeg bar den tsjekkiske mitraljøsen. Vi kom til et åpent felt, og regelen er at slike overganger skal sikres før overgang. Vi diskuterte det, men fant ut at det ikke var nødvendig og gikk over i spredt orden.

P.F.H. "Kl. 11.00 åpner 2. tropp opp så det hjaller i Haglebunatten." Da vi alle var kommet ut på åpningen, smalt den første serien. Det kom overraskende! En tassende lyd -tuff - tuff - tuff i mosen rundt oss - og så hørte vi smellene. Vi var i åpent terreng og det var et under at ingen ble truffet. Vi sank ned i mosen og besvarte ilden. Jeg fikk ikke mitralsjøsen til å virke og leverte den over til 1. skytter. Vi måtte enten tilbake eller videre fremover. I sprang-vis fremrykning gikk vi videre fremover og inn i kupert terreng. Skuddene var kommet fra venstre og jeg avanserte mot venstre for å komme i dekning. Her søkte jeg dekning bak en større stein, og var ytre venstre flanke. Milorg. må ha trukket seg ut og tilbake etter de første skuddene.

P.F.H. "Det viser seg at 2. tropps 2. lag har fått stoppefeil på sitt brennågun og derfor trekker seg tilbake." Jeg hadde dekning fra vest hvor skuddene var kommet fra, men ikke fra nord og jeg ble beskytt derfra. Jeg sprang derfor over et smalt myrbelte mot øst og fant dekning der, sammen med de andre. Herfra så jeg Milorg. trekke seg ut av stillingene på vår venstre fløy. Jeg kunne ha skutt men var først usikker på hvem det var. og så var det forsent.

Dette P.F.H. "Fra ambasadene observeres også 9 menn som rykker fram langs veien på østsiden av vannet. Det er sansynligvis flere oppe i skogen. De stanser opp ved hytte B og observerer." Laget blir ledet av H.S. Bevebningen er geværer med 30 skudd og en tysk mitraljøse. De følger med hovedstyrken for å få lik framrykning av begge styrkene på hver sin side av vannet. Etter å ha "observert" ved hytta går de videre. Men da de hører skuddseriene på vestsiden, springer de ned mot vannkanten for å ta stilling der for å dekke opp hovedavdelingen på andre siden. Men de blir selv beskydd fra gode stillinger, og må trekke seg ut av området. De legger seg i stilling i nærheten av hytta og ca. 20 min. senere kommer det mot dem en patrulje, som de kommer i skuddveksling med.

P.F.H. "For helt å beta disse karene lysten til vidre fremrykking, sender K.P. ordre til 1. tropp om å sende ut et lag som skal angripe dem i ryggen. 2. tropp får ordre om å støtte angrepet med ild fra "odden" Dette laget kommer mot hytta og de 9 åpner ild uten å treffe noen? 1. skytter med mitraljøsen er klar til å fyre, da det kommer en skuddserie som spruter jord og søle over han så han mister synet. Da han får syn og oversikt igjen ser han bare ryggene av et par Milorg. karer som trekker seg ut av feltet. Ingen av de 9 menn er skadet eller faldt etter skuddvekslingen. En mann ble streifet av et skudd i hårrota. H.S.'s lag er ikke i kamp etter dette.

Angående uttalelsen om at : "Det er sansynligvis flere oppe i skogen" så må det være en påklutting for å få de "anslåtte" 90 mann til å stemme. Antagelig blir Hirdens bedriftsvern fluttet inn her. De var ikke Kampavdelinger.

I beretningen står det at: "2. tropps 2. lag fikk "stoppefeil på sitt brenngum" og trakk seg tilbake. Det er selvfølgelig ingen grunn til å trekke seg fra en stilling på grunn av en "stoppefeil". Brenngum er et ~~hånd~~ ^{hånd} ~~skudd~~ ^{skudd} ~~apparat~~ ^{apparat}, og de andre hadde vel geværer.

P.F.H. "Våre styrker på Grantangen er nå på det nærmeste avskåret, idet fienden har inntatt dominerende stillinger på haugen."?

[Det skulle vi selvfølgelig ha gjort, men vi viste ikke at den var] forlatt. Vi besatte aldri den haugen.

P.F.H. "Fenrik Langum bevarer imidlertid hodet klart, og mener han nok skal klare biffen. Kompaniet gir ordre om å storme haugen såsnart forsterkningslaget kommer fram."

Etter at vi var kommet inn i kupert terreng mellom yngre bar og laugskog, ble vi liggende i ro. Vi hadde lite amunisjon og måtte spare. Mitraljøsen ble lite eller ikke brukt fordi vi fikk bruk for amunisjonen til geværene. Jeg lå på venstre flanke og skulle teoretisk ha vært på haugen. Kastner var min lagfører og informerte oss om at vi skulle innta haugen. Han spurte etter om noen hadde handbrannt, og jeg svarte positivt. Så ble det han og jeg som skulle innta haugen - dekket av de andre i laget. Men han tok handgranaten selv.

Vi var klare og han krabbet frem så langt han turde for å sette i gang. Men han krabbet for langt og blottet seg. En maskinpistol hamret i vei og han fikk en serie i magen. Han krøp tilbake - hadde store smerter . og ba meg skyte seg. Det rant en gul veske ut av sårene i magen og han stønnet og skrek av smerte. Under dette tok skytingen til igjen.

P.F.H. " Så snart fenrik Langum har fått omgruppert troppen sin, går stormen inn med ville brøl og skjellsord, støttet av kraftig brenngum ild. - Plutselig lyder et dumpt drønn; en av våre jegere har truffet en tysk offiser i hue med en håndgranat."

Jeg kunne ikke skyte Kastner. Jeg oppfattet ikke hans bønn som en ordre - og kunne i alle fall ikke ha utført den ordren. Han bad, skrek og gråt i smerte. Så la han seg over handgranaten; skrek "hinlegen" og sprengte seg selv. Han løftet seg nesten en meter fra bakken og veltet over på ryggen. Han hadde en kortstokk med seg og jeg ser ennå for meg kortene som ble slengt opp i luften og dalte som vaklende snøfiller over ham etter at han lå stille. Jeg skal ikke beskrive nærmere hvordan han så ut, men han var ikke noe vakkert syn. Mot meg var han alltid hyggelig, og jeg vet han hadde kone og 3 barn i Østerrike. Dette må være den tyske "offiseren" som fikk håndgranaten i hodet. Noe annet "drønn" av granater kan ikke jeg huske hverken

fra vår eller fra Milorg.'s side. Han var Wachtmeister i det tyske politi.

P.F.H. "Haugen erobres og 2 tropp fortsetter framrykningen. Brorparten av fienden er drept eller flyktet. Resten ringes langsomt og sikkert inn i en "lomme" som stadig blir mindre." Det må være endel misforståelser ute å går. Vi hadde aldri haugen besatt. Derimot ble det nødvendig med et skifte av stillinger da haugen etter ble besatt av 2. tropp. De fikk et overtak fordi de skjøt ned på våre stilling. Dette gjelder Kastners lag. De andre lagene ble ikke berørt av vår omgruppering som dreide seg om en forflytning på ca. 30m i nye stillinger. At de ikke erobret noen stilling som var besatt av oss kan de (Milorg.) selv bekrefte. De fant aldri sårede eller fallende på de stedene de besatte. Kastner var den eneste fjerne i vårt lag, og ingen ble såret. De to andre lagene gikk det være med. Det ble sikkert en forverring for dem da haugen etter ble besatt av Milorg.'s 2. lag, men de fleste falt da de forsøkte seg på et frontalangrep på samme tid. Detaljer om hva som hente på høyre flanke vet jeg lite om. Frontlinjene var ganske nær hverandre mellom 30 og 50m. Det kan forklare at så mange falt på begge sider. Under og etter frontalangrepet falt 3 norske og 3 tyske menn. 4 tyskere og 2 norske skijegere ble såret. Ingen dødelig. Løytnant Holst oppgir at tilsammen 7 milorg. menn ble drept og 2 såret. Til hvilken tid under trefningen disse falt og under hvilke omstendighet går ikke fram av hans notater.

På vår venstre flanke (Kastners lag) ble det spart på amunisjonen. 30 skudd pr. mann holder ikke lenge, og vi hadde dårlig forbindelse med mitraliøseamunisjonen som de to andre lagene ble forsynt av. Under en pause i skytingen bevilget vi oss litt mat av den spinkle rasjonen vi hadde med. Vi satte oss ned med ryggen mot våre angripere og nød et øyeblikks ro. Pål som satt ved siden av meg satte seg så høyt at han måtte bli sett av Milorg. Jeg bad han sette seg lavere, men han forandret ikke stilling. En kule kom og tok lua av ham og kastet den 2m fremover. Han reiste seg i full høyde og hentet lua, satte den på igjen og spiste videre. Den dag i dag vet jeg ikke om han var dum eller om han gjorde det for å imponere. Vi ristet på hodet og lo dengang fordi vi trengte det, men slik gjør ikke en god soldat.

På nordsiden av Hølebunatten rett over Milorg.'s Kp. stab så vi en mann mot snøen som vi antok var en observatør. Jeg fikk beskjed om å forstyrre ham med noen skudd. Det var en avstand på ca. 700m så jeg hadde små sjanser til å treffe. Jeg satte siktet på det høyeste og siktet godt over. Etter første skuddet bøyde han seg ned. Etter to skudd til gjorde han seg liten. Jeg kostet på han 6 skudd. — For flere må det sies å være tilfældigheter som gjorde at de reddet livet. Slik det er i krig. Likevel er det viktig at man bruker det man har lært. Vi norske var sikkert bedre til å utnytte terreng og vegetasjon enn de tyske politisoldatene. Vi var yngre. Vi var opplært til krig, og vi var fjellvante bondegutter de fleste av oss. Men vi hadde også et "handikap". Vi viste at krigen var tapt. Amerikanere, engelskmenn og russere ville komme. Vitsen ved å holde nordmenn i sjakk var også

borte. Vi var nok mest innstilt på å forsvare oss og overleve. Nederlagsmoral er ikke den beste inspirasjon. Vi hadde meldt oss for Finnland. Ikke for Norge.

Det er også et spørsmål om Peter F. Holst var nødt til å gå til kamp. De hadde vel ordre om å undgå åpen kamp untatt i selvforsvar. Trefningen kostet 10 normenn og 4 tyskere livet.

P.F.H. "Kl. 15.00 I 2 tropps "sekk" eller "lomme" er det nå bare 5 fiender igjen. Resten er drept eller flyktet, og disse fem søker også å trekke seg ut."

Av ca. 35 mann - skijegere og politi - var vi fremdeles 24 mann i live. Av disse var 6 sårede. 2 av de sårede var lettere såret og greide seg selv. 3 tyskere og 1 normann hadde trekt seg ut av kampområdet og "flyktet". De gav melding til ~~Storck~~ og operasjonsledelsen om hva som hadde hendt. Hva deres melding gikk ut på vet jeg ikke, men de var ikke orientert om stillingen, og kan ha feilinformert om situasjonen - noe som igjen kan ha ført til at Milorg. har snappet opp en feilinformasjon om antall drepte. Det ble aldri gitt ordre om retrett. Og disse 5 som forsøker "også å trekke seg ut" må være den omgruppering vi foretok av stillinger. Det var en intens skyting da vi en og en blottet oss for å komme i bedre stilling.

P.F.H. "Kampen varte i 4 timer, og til tross for at fienden er på retrett, må også vi tenke på refrenget; vi kan vente at fienden får forsterkninger når som helst. Dessuten har vi endel sårede å ta hensyn til."

Holst har i sin beretning oppgitt å ha hatt 2 sårede. Det kan ha vært flere, men så alvorlig såret at de senere ble plusset på som noen av de 7 fallene.

P.F.H. "2tropp går i stilling ved Ambasadene; de sårede blir tatt i hus og stelt av lægen; kara spiser og hviler. Kl. 17.00 tiltredes marsjen nordover. Ved Flentenseter får vi en Feisler Storch over oss! Da Storckhen kom var vi i gang med å rydde opp etter trefningen. Vi skjøt opp et lyssignal - "her er vi" - for å gi oss til kjenne. Milorg. hadde etterlatt seg 6? døde vis jeg ikke husker feil. Jeg vet ikke hva det ble gjort med dem, men vi tok opp våre egne døde for å bære dem med oss.

Vi var mer eller mindre i sjokktilstand, gjennomfrosne og sultne. Jeg ble tatt ut til å gå foran som "skyteskive". Det er en ordning som sikrer mot bakhold. Jeg var redd og tilstivnet av frost så jeg hadde liten bevegelse. Men Milorg. hadde trekt seg tilbake, og etter hvert fikk vi alle bevegelse og varmen igjen. ~~H S~~ var kommet til med sitt lag, og sammen bar vi de døde og sårede nordover uten å treffe på flere fra Milorg. De sårede ble foreløpig lagt inn på et saterhus ved nordenden av Haglebuvannet. Vi overnattet uten at det ble noen god søvn.

P.F.H. "Neste dag var det livlig tysk aktivitet i fjellet. Ca. 2000 mann skal ha deltatt i rassaen. Det eneste de fant var et av våre våpenlagre ved Djupsjøen, ellers intet. For å trøste seg brente tyskerne samtlige hytter på Haglebu og på Djupsjøen."

Dagen etter den 27 april var vi tidlig i gang med å undersøke setre og hytter. Jeg så ikke vi fant noe ulovlig, men det kan vi ha gjort. Vi ble truet med strenge straffer hvis vi plyndret eller tok med oss noe, men det ble gjort likevel. Det er lett å skylde på tyskerne, men også vi norske - om ikke alle - falt for fristelsen til å ta ting vi kunne bruke. Det skulle jo brennes likevel. Og det ble gjort. Her var tyskerne ubønnhørlige. Det skulle være represalier. Det skulle ikke gå ustraffet hen, å sette seg opp mot okupasjonsmaktene. For oss var det meningsløst. Det var jo vårt land de brehte. Jeg vet ikke hvor mye som ble satt inn fra vår side for å hindre at setrer og hytter ble brent ned, men jeg husker at flere kommenterte hensikten med det - spesielt med bakgrunn i at krigen snart var slutt. Jeg tror - uten å være sikker - at ingen av oss norske som var med, hadde fyrstikker på seg ved denne anlednig. Vi var ikke bevistløse!

P.F.H. " fikk etter hvert melding om at samtlige kursdeltagere nådde hjem uten å bli arrestert - men kompaniet hadde dessverre 7 døde og 2 sårede. De sårede ble etterhånden brakt på sykehus i Hallingdal.

Fiendens tap var 29 drepte og 30 sårede. En del av de sårede skal siden være døde av sine sår"

Uten om hirdmannen som ble ^{skutt da de gikk inn i} henrettet etter "dom", falt 4 tyske politimenn og 3 norske skijegere. Tyskerne ligger på Alfaseth og heter:

Wachtmeister Josef Horner	født 14.12.1919	Grab.nr. F-I-8
Wachtmeister Rudolf Kastner	født 23.10.1916	Grab.nr. C-V-8
Wachtmeister Franz Büchel	født 23.03.1920	Grab.nr. B-XII-50
Wachtmeister Erick Grunert	født 28.10.1920	Grab.nr. D-II-4

De norske ^{skijegere} som fallt heter:

Anders Bang
Halvor Moksnes
Fredrik? Zakariassen

Ingen av våre sårede døde

Etterskrift:

Zakariassen var bare tilfeldig innom Vikersund. Han kom fra

Panzergrenader regimente Norge og ventet på papirer for dimittering.

Han syntes det var kjedelig å være i leieren og bad om å få være med. Da han kom tilbake til leieren - som lik - lå hans

«Entlassung-schein» der.

Navnet er jeg ikke sikker på. Fredrik eller Fridtjof Zakariassen.
Kan noen hjelpe meg?

J. N. B.